

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/6/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3521203295
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martina Trnavská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3521203295.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Martiny Trnavskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a JUDr. Aleny Záhumenskej v spore žalobcu A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XX, XXX XX B., zastúpeného JUDr. Petrom Harakálým, advokátom, so sídlom Mlynská č. 28, 040 01 Košice, proti žalovanej Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., IČO: 00 151 700, so sídlom Dostojevského rad 4, 815 74 Bratislava, o náhradu straty na zárobku, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 29. októbra 2024, č.k. NM-10C/22/2021-255, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e:

1. Rozsudkom zo dňa 29. októbra 2024, č.k. NM-10C/22/2021-255 súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy vo výške 5.366,59 Eur spolu s príslušenstvom z titulu náhrady straty na zárobku pri invalidite. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania. Žalobca odôvodnil žalobu tým, že pri výpočte priemerného zárobku žalobcu v rozhodnom období sa nepostupovalo analogicky podľa § 82 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. v spojení s opatrením MPSVaR SR č. 413/2009 Z. z., ktorým sa stanovuje percento zvýšenia dôchodkovej dávky. V návrhu na zmenu žaloby žalobca uviedol, že vychádza z priemerného zárobku v roku 2008 v sume 37.658,61 Sk (1.250,04 Eur), pričom v jednotlivých rokoch sa priemerný mesačný zárobok žalobcu valorizuje analogicky podľa ustanovení zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov o valorizácii úrazovej renty. Na základe toho sa domáhal nároku na doplatenie náhrady za stratu na zárobku pri invalidite za obdobie od 01.12.2019 do 31.08.2024, a to za rok 2019 v sume 219,13 Eur, za rok 2020 v sume 2.644,89 Eur, za rok 2021 v sume 2.684,04 Eur, za rok 2022 v sume 2.626,52 Eur, za rok 2023 v sume 3.001,09 Eur, za rok 2024 do 31.08.2024 v sume 3.730,93 Eur, v celkovej sume 14.906,59 Eur. Počnúc od 01.09.2024 do budúca uviedol, že mu prináleží nárok na náhradu za stratu na zárobku pri invalidite vo forme peňažného dôchodku mesačne v sume 1.739,04 Eur. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového zistenia, že žalobca pri dopravnej nehode dňa 07.06.2007 ako spolujazdec v motorovom vozidle utrpel zranenia, v dôsledku čoho sa stal invalidným, s mierou poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť vo výške 100 %. Nebolo sporné, že v čase, keď došlo k nehode, žalobca zarábala 1.250,04 Eur mesačne, pričom žalovaná z titulu úrazu vyplácala žalobcovi náhradu za stratu na zárobku pri invalidite v zmysle § 447 Občianskeho zákonníka. Rovnako nebolo medzi spornými stranami sporné ani určenie výšky a výplaty do 30.11.2019, tzv. do nadobudnutia účinnosti novely č. 394/2019 Z. z. Súd prvej inštancie uviedol, že podstata sporu medzi žalobcom a žalovanou spočíva v tom, či má žalobca nárok na náhradu straty na zárobku pri invalidite vo výške valorizovanej na podklade opatrenia č. 450/2008 a nasl. (použitím analógie), ktorý valorizuje úrazovú rentu, alebo či Občiansky zákonník valorizáciu nepripúšťa. Základ nároku, že žalobcovi patrí náhrada podľa § 447 Občianskeho

zákonníka, sporný nebol. Uviedol, že ustanovenie § 447 Občianskeho zákonníka podliehalo zmenám, naposledy bolo novelizované zákonom č. 394/2019 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť 01.12.2019. Účelom § 447 Občianskeho zákonníka má byť zabezpečenie vyrovnania príjmu poškodeného do sumy, ktorú by bez vzniku škody zarobil. Podstatou vyplácania náhrady straty na zárobku je dorovnávať príjem poškodeného zamestnanca na úroveň jeho priemerného zárobku pred vznikom škody. Súd prvej inštancie zastal názor, že nemožno vychádzať z hypotetických príjmov žalobcu a základ pre výpočet náhrady zvýšiť o koeficient zodpovedajúci zvýšeniu žalobcom vybraných dôchodkových dávok. V takom prípade by nedochádzalo k náhrade skutočnej škody, ale k náhrade škody hypotetickej. Nie je možné automaticky predpokladať, že mesačný zárobok žalobcu by sa zvyšoval tak, ako sa zvyšovali dávky dôchodkového zabezpečenia. Jeho mesačný zárobok sa mohol (ak by nedošlo ku škode) zvyšovať vo väčšej, v menšej miere, ba mohol sa aj znižovať. Účelom náhrady škody je kompenzovať skutočnú ujmu, ktorá poškodenému v dôsledku škodovej udalosti vznikla. Zvyšovanie miezd totiž nijako nie je viazané na zvyšovanie dávok sociálneho poistenia. Účelom § 447 Občianskeho zákonníka je nahradiť poškodenému škodu, ktorú utrpel z dôvodu, že po skončení práceneschopnosti ostal v súvislosti so vzniknutou škodou na zdraví invalidným. Pri určení výšky náhrady sa má vychádzať z priemerného zárobku poškodeného pred poškodením na zdraví, od ktorého sa má odpočítať to, čo poškodený dostal z invalidného dôchodku. Nie je dôvod vychádzať z hypotetických príjmov poškodeného. Pri aplikácii uvedeného princípu žalovaná žalobcovi všetky nároky do rozhodnutia súdu uhradila, t.j. nároky, ktorých výška medzi stranami sporu nebola sporná, bez použitia analógie. Ďalej súd prvej inštancie rozviedol, že súd vo všeobecnosti môže rozhodovať len na podklade zákona a v súlade s ním, pričom nemá právomoc, aby vo svojom rozhodnutí určil, či nejaký právny predpis je alebo nie je v súlade s Ústavou SR. Túto právomoc má len Ústavný súd SR. V tejto súvislosti odkázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 31. januára 2024, č.k. 17Co/6/2023-113, kde odvolací súd v obdobnej veci, za účasti rovnakého právneho zástupcu na strane žalobcu, konštatoval, že niet priestoru na úvahy, aby bol priemerný zárobok dosahovaný pred poškodením analogicky ovplyvňovaný aplikáciou úrazovej renty, ako to požaduje žalobca. Vzhľadom na to, že žalovaná splnila všetky svoje záväzky vyplývajúce z § 447 Občianskeho zákonníka a rentu v správnej výške žalobcovi naďalej platí, súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. V odôvodnení rozsudku citoval § 447, § 451 ods.1, § 580 Občianskeho zákonníka, § 89 ods. 1 a 8 písm. a/ a b/ zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení.

2. Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a prizná mu náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v celom rozsahu. Namietal porušenie práva na spravodlivý proces a nesprávne právne posúdenie veci. Uviedol, že súd prvej inštancie pristúpil k výkladu a aplikácii ustanovenia § 447 Občianskeho zákonníka účinného od 01.12.2019 výlučne len z hľadiska jeho doslovného znenia. Podľa žalobcu k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov treba pristupovať predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona. Vytykal súdu prvej inštancie, že sa v odôvodnení rozhodnutia nezaoberal tým, či aplikáciou, resp. výkladom ustanovenia § 447 Občianskeho zákonníka účinného od 01.12.2019 je možné zabezpečiť pre žalobcu plnú náhradu škody. Navrhol prihliadnuť aj na tú skutočnosť, že v súčasnosti by mal pri bežnom chode veci odlišný zárobok, ako tomu bolo pred 17 rokmi v roku 2007, keď utrpel škodu na zdraví. Tvrdil, že nie je objektívne možné preukázanie výšky zárobku, ktorú by dosahoval u svojho pôvodného zamestnávateľa pred 17 rokmi od vzniku poškodenia zdravia. Preto bolo nevyhnutné uvažovať v pravdepodobnostnej rovine a zvážiť, či by pri bežnom chode vecí, nebyť poškodenia jeho zdravia, na základe všeobecne dostupných údajov dosahoval vyšší zárobok, ako ho dosahoval v roku 2007. Argumentoval, že právna úprava spôsobu určenia výšky náhrady na stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri invalidite sa v podstate vrátila k úprave platnej pred 01.08.2004, kedy platil identický mechanizmus určenia výšky straty na zárobku určený ako rozdiel medzi priemerným zárobkom pred vznikom škody a poberaným invalidným dôchodkom. V období pred 01.08.2004 pritom jednotlivými nariadeniami vlády dochádzalo k úprave výšky priemerného zárobku rozhodného pre účely výpočtu náhrady za stratu na zárobku, kedy sa výšky priemerného zárobku pravidelne valorizovali. Hlavným motívom prijatia zákonnej úpravy zákona č. 394/2019 Z. z. bolo zrealizovanie výšky tohto nároku, aby jeho výška zodpovedala zásade úplnej náhrady škody. Z dôvodovej správy vyplýva, že pri právnej úprave platnej do 30.11.2019 sa pri náhrade na stratu na zárobku uhrádzala nižšia suma ako tá, ktorú predstavuje skutočná majetková strata poškodeného, ku ktorej došlo v dôsledku jeho pracovnej neschopnosti, príp. v období po jej skončení. Preto cieľom návrhu zákona bolo zabezpečiť dorovnanie príjmu poškodeného do sumy, ktorú by zarobil, ak by nedošlo k spôsobeniu škody. Podnetom na zmenu právnej úpravy bolo vydanie nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky

č. k. PL. ÚS 10/2016-53 z 10.10.2018. Uviedol, že strata na zárobku po skončení práceneschopnosti či invalidite vzniká a pretrváva často aj počas niekoľko desiatok rokov, preto je nepravdepodobné, že by zárobok poškodeného ostal počas takéhoto dlhého obdobia nezmenený. Tvrdil, že je všeobecne známe a potvrdené údajmi Štatistického úradu Slovenskej republiky, že počas tak dlhého obdobia dochádza k permanentnému a s väčším časovým odstupom aj k podstatnému zvyšovaniu mzdovej úrovne v podmienkach hospodárstva Slovenskej republiky, čo by sa nepochybne prejavilo aj vo výške jeho priemerného zárobku. Zároveň uplynutím času sú u konkrétneho zamestnanca zohľadňované jeho väčšie pracovné skúsenosti, či v prípade kariérneho postupu zmena jeho zodpovednosti a pracovnej náplne, čo sa opäť prejavuje vo zvýšení zárobku. Práve to historicky zohľadňovali vyššie spomenuté vykonávacie predpisy k § 447 Občianskeho zákonníka v jeho znení účinnom pred 01.08.2004. Podľa žalobcu nie je žiaden zmysel ani racionálny dôvod v tom, aby sa obdobné princípy nemali uplatniť aj teraz po novele § 447 Občianskeho zákonníka. Zdôraznil, že tak dochádza len k naplneniu základnej zásady občianskoprávneho inštitútu náhrady škody, ktorou je zásada plnej náhrady škody. V záujme zachovania princípu plnej náhrady škody s prihliadnutím na zmeny mzdovej úrovne v podmienkach hospodárstva Slovenskej republiky v priebehu plynutia času a s prihliadnutím na dlhodobosť trvania nároku na náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri invalidite je možné ustanovenie § 447 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.12.2019 vykladať nad rámec doslovného znenia v tom zmysle, že pri jeho aplikácii a určovaní výšky nároku na náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri invalidite je pri priemernom zárobku poškodeného potrebné zohľadniť aj zmeny mzdovej úrovne a v dôsledku toho aj zmeny vo výške priemerného zárobku poškodeného, a to za analogického použitia iných právnych predpisov.

3. Žalovaná navrhla rozsudok ako vecne správny potvrdiť, pretože podľa jej názoru ho nie je možné vnímať ako svojvoľný z dôvodu, že súd prvej inštancie vyložil obsah právnej normy v súlade s jej evidentným obsahom. Práve výklad ustanovenia § 447 Občianskeho zákonníka, ako ho žiadal interpretovať žalobca, by podľa nej bolo možné označiť ako svojvoľný, nakoľko nevyplýva z normatívneho textu. V zmysle textu tohto ustanovenia sa má jednoznačne vychádzať zo zárobku dosahovaného poškodeným pred vznikom škody a nie 20 rokov po vzniku škody. Podľa názoru žalovanej ustáliť nesúlady výkladu ustanovenia § 447 Občianskeho zákonníka môže jedine Ústavný súd Slovenskej republiky, čo nie je predmetom tohto konania. Pokiaľ súd prvej inštancie vyslovil iný právny názor, ako má žalobca, nemohol porušiť právo žalobcu na spravodlivý proces. Pri prístupe navrhovanom žalobcom by normatívny text stratil úplne význam, pretože by mohla byť právna norma vykladaná akokoľvek bez ohľadu na jej normatívny text. Žalobca tvrdil, že zákonodarca vnímal účel zákona inak, ako je to vyjadrené v normatívnom texte. K tomu uviedla, že žalobca nemôže hovoriť za zákonodarcu. Žalobca zastával ním preferovaný názor len z dôvodu, že mu takýto výklad vyhovuje. Poukázala, že žalobca sa v odvolaní zároveň domáha skutočnej škody, pričom sám nedokázal uviesť ani odhadnúť, v akej výške táto škoda vznikla. Uviedla, že použitie analógie pri aplikácii právnych noriem má svoje limity, ktoré žalobca prekročil neprijateľným spôsobom. Žalobca žiada analogické použitie ustanovení zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, pričom novela znenia ustanovenia § 447 Občianskeho zákonníka bola postavená práve na oddelení výpočtu straty na zárobku od výpočtu nároku na úrazovú rentu podľa ustanovení zákona o sociálnom poistení. Analogické použitie ustanovení zákona o sociálnom poistení je tak nevhodné a účelové, pretože používa len výhody oboch právnych úprav. Podľa žalovaného žalobca navyše percentuálne navyšuje vo výpočte celý pôvodný zárobok, kým podľa ustanovení zákona o sociálnom poistení sa navyšovala až samotná úrazová renta, tzv. konečná dávka náhrady. Podľa žalovanej nie je vhodné zohľadniť ani rast priemernej mzdy v národnom hospodárstve Slovenskej republiky, pretože takýto postup by nezohľadňoval riziko straty zamestnania či stagnáciu zárobku. Historicky bol priemerný zárobok pri náhrade za stratu na zárobku valorizovaný osobitnými zákonmi predpismi a nie analogicky predpismi upravujúcimi valorizáciu dôchodkov či úrazovej renty. Použitie analógie by bolo v rozpore s aktuálnym právnym stavom. Ďalej poukazovala na nedôvodnosť podanej žaloby s poukazom na vznesenú námietku premlčania, a to aj vzhľadom na nedostatky podanej žaloby, ktoré boli odstraňované až dodatočne. Z opatrnosti poukazovala na to, že pokiaľ by bol žalobca procesne úspešný, nemal by mať nárok na náhradu trov konaní v zmysle § 257 C.s.p., pretože zbytočne vyvolal spor. Podľa názoru žalovanej nie je dôvodné zo strany žalobcu požadovať ani úroky z omeškania, pretože žalovaná nemá ako vedieť správnosť sumy na úhradu. Žalobca svoj nárok nevie kvantifikovať a teda nevie zhodnotiť, či dostáva viac, príp. menej alebo práve toľko, koľko zodpovedá jeho strate na zárobku. Žalovaná sa teda nemohla dostať do omeškania, keďže nárok žalobcu je hypotetický.

4. Žalobca v replike k vyjadreniu žalovanej uviedol, že nesúhlasí s názorom žalovanej, že žaloba trpela tak zásadnými nedostatkami. Rovnako za nedôvodnú považoval aj námietku žalovanej týkajúcu sa prípadného nepriznania náhrady trov konania a úroku z omeškania. V ostatnom zotrval na podanom odvolaní.

5. Žalovaná v písomnej duplike zotrvala na svojom predchádzajúcom vyjadrení.

6. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov odvolania podľa §§ 379 a 380 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len C.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdiť z týchto dôvodov:

7. Vo vzťahu k odvolaniu žalobcu, ktorý odvolaním napadol vecnú správnosť rozsudku, odvolací súd uvádza, že sa nestotožnil s jeho odvolacími námietkami, ktoré sa sústredili na výklad ustanovenia § 447 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.12.2019 nad rozsah jeho doslovného znenia a ktorý odvolateľ opieral o závery, že pri jeho aplikácii a určovaní výšky nároku na náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo invalidite je pri priemernom zárobku poškodeného potrebné zohľadniť aj zmeny mzdovej úrovne, a to za analogického použitia iných právnych predpisov.

8. Odvolací súd za rozhodné pre vyvrátenie obrany žalobcu považuje rovnako ako súd prvej inštancie odkaz na zmenu ustanovenia § 447 Občianskeho zákonníka zákonom č. 394/2019 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov. Ten nadobudol účinnosť 01.12.2019.

9. Podľa znenia § 447 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 30.11.2019 náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti poškodeného alebo pri invalidite sa posúdi a suma tejto náhrady sa určí rovnako ako suma úrazovej renty podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení. Pri určení výšky nároku a jej prípadnej valorizácie sa teda do 30.11.2019 postupovalo podľa ustanovení zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov.

10. Podľa § 447 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.12.2019 náhrada straty na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri invalidite sa uhrádza peňažným dôchodkom vo výške rozdielu medzi priemerným zárobkom, ktorý poškodený dosahoval pred vznikom škody, a súčtom zárobku, ktorý poškodený dosahuje po skončení pracovnej neschopnosti, a priznaného invalidného dôchodku vyplácaného poškodenému podľa osobitných predpisov.

11. Novelizácia ustanovenia § 447 Občianskeho zákonníka sa opierala o závery z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci PL. ÚS 10/2016-53. Ústavný súd vo svojom rozhodnutí okrem iného uviedol, že úprava ustanovenia § 446 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 30.11.2019 znamená popretie základného princípu súkromného práva - princípu náhrady skutočnej majetkovej škody v plnej výške. Tieto závery vo svojej podstate dopadajú aj na ustanovenie § 447 Občianskeho zákonníka, pretože aj toto ustanovenie vychádzalo do 30.11.2019 z rovnakých princípov a rovnako odkazovalo na predpisy sociálneho zabezpečenia pri posudzovaní nároku na náhradu majetkovej škody. Strata na zárobku podľa § 446 Občianskeho zákonníka je vzhľadom na svoju vecnú i časovú ohraničenosť objektivizovateľná v miere umožňujúcej použiť princíp spomenutý v predchádzajúcom odseku. A je takisto výsledkom protiprávneho správania škodcu, ktorý sa následne stáva dlžníkom vo vzniknutom záväzkovo-právnom vzťahu; cieľom dlžníkovej právnej povinnosti splniť dlh je odstránenie znevýhodnenia vlastníckej sféry veriteľa spôsobenej protiprávnym konaním dlžníka. Kumulácia oboch uvedených faktorov odôvodňuje záver, podľa ktorého v záujme poskytnutia ochrany základnému právu poškodeného vlastníť majetok musí normatívna regulácia prípadov podľa § 446 Občianskeho zákonníka účinne zabezpečovať dorovnanie príjmu poškodeného do sumy, ktorú by bez vzniku škody zarobil. Uvedené východiská citované v rozhodnutí ústavného súdu sú aplikovateľné aj na posúdenie tohto sporu. Účelom ustanovenia § 447 Občianskeho zákonníka má byť zabezpečenie vyrovnanie príjmu poškodeného do sumy, ktorú by bez vzniku škody zarobil. Podstatou vyplácania náhrady straty na zárobku je dorovnávať príjem poškodeného zamestnanca na úroveň jeho priemerného zárobku pred vznikom škody.

12. Odvolací súd sa nestotožňuje s tvrdením žalobcu, že aj právna úprava spôsobu určenia výšky náhrady za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri invalidite zakotvená v ustanovení § 447 Občianskeho zákonníka do 31.07.2004 a od 01.08.2004 počítala s rastom mzdovej úrovne a tým aj rastom zárobku poškodeného, a že by sa malo pri výklade tohto ustanovenia účinného od 01.12.2019 na túto skutočnosť prihliadať. Podľa aktuálnej právnej úpravy je pri výpočte náhrady straty na zárobku podstatné zistenie priemerného zárobku, ktorý poškodený dosahoval pred vznikom škody, čo nebolo v danom prípade sporné. Tento rozhodný ukazovateľ sa dá zistiť a ľahko kvantifikovať. Žalobca odôvodňuje potrebu valorizácie jeho priemerného zárobku na účely určenia výšky náhrady straty na zárobku tvrdením, že pri bežnom chode veci by v súčasnosti dosahoval zárobok v úplne inej výške, ako tomu bolo v roku 2007. Zákonodarcu však v citovanom ustanovení výslovne hovorí o priemernom zárobku pred vznikom škody, z ktorého nemožno ani extenzívnym výkladom vyvodiť možnosť zvýšenia priemerného zárobku. Zákonodarcu neprijal právnu úpravu valorizácie priemerného zárobku ako je napríklad v českom Občianskom zákonníku, podľa ktorého sa pri určení náhrady straty na zárobku prihliadne na možné zvyšovanie zárobkov v danom obore, alebo na pravdepodobný rast zárobku poškodeného, ktorý by bolo možno rozumne alebo primerane očakávať. Ak by aj súd takúto úvahu bez opory v znení zákona prijal, museli by byť uvedené skutočnosti preukázané, teda zistené z vykonaného dokazovania, pričom dôkazné bremeno ohľadom tejto skutočnosti zaťažuje žalobcu. Žalobca však na preukázanie jeho tvrdení o jeho pravdepodobne diametrálne odlišnom zárobku nenavrhol vykonať dokazovanie, nepredložil a ani neoznačil žiadne dôkazy. V odvolaní žalobca uvádzal, že nie je objektívne možné preukázanie výšky zárobku, ktorú by dosahoval u svojho pôvodného zamestnávateľa. Neuvedol však, v čom spočíva tvrdená objektívna nemožnosť takéhoto dôkazu, prečo by nebolo možné zistiť napríklad dopytom u jeho bývalého zamestnávateľa aktuálnu výšku zárobku jeho zamestnancov v tom istom druhu práce, ako vykonával žalobca, prípadne výšku aktuálneho zárobku zistiť u iných zamestnávateľov pôsobiacich v rovnakom obore. Odvolací súd však primárne súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že úprava podmienok rastu náhrady straty na zárobku v závislosti od rastu mzdovej úrovne je vecou zákonodarcu. Ak by možný budúci vývin zárobku zákonodarcu mienil zohľadniť v náhrade za stratu na zárobku v prípade, ak po poškodení už poškodený pracovať nemôže a má priznaný invalidný dôchodok, bol by to zakotvil do citovaného ustanovenia. Zákonodarcovi pri úprave znenia § 447 Občianskeho zákonníka muselo byť nepochybne zrejmé, že zárobok poškodeného sa v čase vyvíja. Minimálne táto skutočnosť bola známa z pôvodného znenia § 447 ods. 3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého vláda Československej socialistickej republiky môže vzhľadom na zmeny, ktoré nastali vo vývoji mzdovej úrovne, upraviť nariadením podmienky, výšku a spôsob náhrady za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri invalidite. Napriek tomu túto skutočnosť nezohľadnil a neprijal mechanizmus, ako by sa mala táto skutočnosť odraziť vo výške náhrady za stratu príjmu. Zámerom autora zákona však nebolo obnoviť právnu úpravu účinnú do roku 2004, podľa ktorej by vláda Slovenskej republiky upravovala nariadením podmienky, výšku a spôsob náhrady za stratu na zárobku (č.l. 145 spisu). Odvolací súd prihliadol aj na úvahu, ktorú prezentoval Krajský súd v Trenčíne v odôvodnení rozsudku v obdobnej veci sp. zn. 17Co/6/2023, v ktorom uviedol, že zamedzená možnosť dosahovania vyšších príjmov je právom regulovaná, keďže „následky spočívajúce v tom, že poškodený stratil možnosť ďalšieho vzdelávania a v dôsledku takto zvýšenej kvalifikácie i možnosť dosahovať vyšších príjmov v rámci kariérneho postupu, sa však odškodňuje v rámci náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 444 Občianskeho zákonníka“ (pozri bližšie uznesenie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 24.04.2007, sp. zn. 25Cdo 1988/2005).

13. Odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie (ods. 29 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia) poukazuje, že účelom ustanovenia § 447 Občianskeho zákonníka je nahradiť poškodenému škodu, ktorú utrpel z dôvodu, že po skončení práceneschopnosti ostal v súvislosti so vzniknutou škodou na zdraví invalidným. Pri určení výšky náhrady sa má vychádzať z priemerného zárobku poškodeného pred poškodením na zdraví, od ktorého sa má odpočítať, čo poškodený dostal z invalidného dôchodku. Nie je zákonom upravený dôvod vychádzať z hypotetických príjmov poškodeného.

14. Za nedôvodný považuje odvolací súd aj argument žalobcu vykladať znenie § 447 OZ v znení účinnom od 01.12.2019 nad rámec jeho doslovného výkladu analogickým použitím ustanovení zákona o sociálnom poistení alebo iných vykonávacích predpisov, upravujúcich zvyšovanie úrazovej renty. Ako vyplýva z dôvodovej správy k zákona č. 394/2019 Z. z., ustanovenie § 447 Občianskeho zákonníka opúšťa pôvodnú právnu úpravu, ktorá bola z hľadiska ochrany poškodeného nevyhovujúco naviazaná na právnu úpravu kvantifikácie výšky náhrady straty na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti poškodeného na zákon č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov o

valorizácii úrazovej renty. V dôsledku toho gramatický výklad nepripúšťa inú možnosť interpretácie a doslovné znenie nie je možné vykladať inak. To, že prvosledovou metódou výkladu a uplatnenia všeobecne záväzného právneho predpisu v materiálnom právnom štáte je metóda doslovného výkladu odráža aj judikatúra súdov. Až tam a vtedy, keď a kde doslovným výkladom nemožno jednoznačne identifikovať subjekt, obsah alebo objekt právnej normy, sa v materiálnom právnom štáte možno odkloniť od doslovného výkladu a nejasnosť právnej úpravy odstraňovať prostredníctvom inej metódy výkladu (III. ÚS 72/2010). Skutočnosť, ak by sa malo vychádzať pri určovaní výšky nároku na náhradu straty na zárobku výlučne z doslovného znenia § 447 Občianskeho zákonníka účinného od 01.12.2019, neznamena, že by išlo o právnu normu odporujúcu článku 12 ods. 1 a 20 Ústavy SR, ako sa snažil navodiť žalobca.

15. Zároveň odvolací súd k tvrdeniu žalobcu o potrebe použitia analógie zákona na ustanovenie § 447 Občianskeho zákonníka poukazuje, že použiť analógiu v práve je možné až v prípade, keď určitú situáciu právna norma priamo nepredvída a neupravuje ju, a až vtedy, keď ani prípustným extenzívnym výkladom určitého ustanovenia nemožno dospieť k tomu, že sa vzťahuje na danú situáciu (viď rozhodnutie NS SR zo dňa 12.02.2019, sp. zn. 3Obdo/65/2018). Analógiu v občianskom práve upravuje § 853 Občianskeho zákonníka, ktorý upravuje primerané použitie Občianskeho zákonníka na občianskoprávne vzťahy. V danom prípade sa však žalobca domáha analogického použitia iného zákona, a to zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení na vzťahy upravené Občianskym zákonníkom. Odvolací súd predovšetkým poukazuje na to, že § 447 Občianskeho zákonníka predstavuje komplexnú úpravu výšky náhrady straty na zárobku a spôsob jej výpočtu, teda podľa jeho názoru neobsahuje žiadnu medzeru, ktorú by bolo potrebné vyplňať primeraným použitím iného zákona, zároveň súhlasí s vyjadrením žalovanej, že analogické použitie zákona č. 461/2003 Z. z. na daný občianskoprávny vzťah vylúčil priamo nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý bol podnetom pre novelizáciu § 447 Občianskeho zákonníka, pretože Ústavný súd vo veci PL. ÚS 10/2016-53 vyslovil nesúhlas s tým, aby sa výpočet náhrady za straty na zárobku spravoval mechanizmom úrazovej renty podľa zákona č. 461/2003 Z. z., ktorý mechanizmus výpočtu však žalobca považuje za dôvodný.

16. Keďže žalovaná splnila všetky svoje záväzky vyplývajúce jej z ustanovenia § 447 Občianskeho zákonníka a rentu podľa citovaného ustanovenia v správnej výške žalobcovi naďalej platí (od 01.08.2024 vo výške 859,18 Eur mesačne), odvolací súd identicky ako súd prvej inštancie považoval žalobu v celom rozsahu za nedôvodnú.

17. Žalobcom uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie potom nebolo možné považovať za opodstatnené, a preto je rozsudok súdu prvej inštancie z pohľadu odvolacích dôvodov správny.

18. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

19. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

20. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 251 Civilného sporového poriadku. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, a preto jej v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. v zásade patrí právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania. Zo spisu však nevyplývajú žiadne odôvodnené a preukázané trovy žalovanej v zmysle § 251 Civilného sporového poriadku, preto odvolací súd rozhodol, že jej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

21. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).